

Tarzan's Verhalen uit de Tropische Wildernis

VAN

EDGAR RICE BURROUGHS

NAAR DE AMERIKAANSCH E UITGAVE BEWERKT

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

RIJSWIJK (Z.-H.)
BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN

AMSTERDAM
J. C. DALMEIJER

TARZAN'S EERSTE LIEFDE.

Lui en makkelijk uitgestrekt in de schaduw van het tropische woud, bood Teeka ongetwijfeld een verleidelijk beeld van jonge, vrouwelijke schoonheid. Dat dacht tenminste Tarzan van de Apen, die van af een laag hangenden tak in een dichtbijzijnden boom naar haar lag te kijken.

Wanneer gij hem daar zoo lui uitgestrekt op den zwaaienden tak van den jungle-woudreus gezien hadt, zijn bruine huid bespikkeld door het schitterende aequatoriale zonlicht, dat door het hoge bladerbaldakijn boven hem drong, zijn goedgevormd lichaam liggend in gratievolle luiheid, zijn prachtig hoofd half afgewend in een bewonderenden blik, zijn grijze oogen droomerig het voorwerp hunner bewondering verslindend, zoudt gij hem gehouden hebben voor de reïncarnatie van een ouden halfgod.

Gij zoudt niet geraden hebben, dat hij als baby gezoogd was aan de borst van een leelijke, behaarde apin, noch dat hij, nadat zijn ouders gestorven waren in de kleine hut van de door land ingesloten baai aan

den rand van den jungle, in zijn bewust verleden geen anderen omgang gehad had dan met de gemelijke mannetjes en de grauwende wijfjes van den troep van Kerchak, den grooten aap.

En evenmin zoudt gij, wanneer gij de gedachten, die door dat steeds bezige, gezonde brein gingen en de verlangens en begeerten en eerezucht, die het zien van Teeka hem inboezemden, hadt kunnen lezen, u geneigd gevoeld hebben geloof te schenken aan de werkelijkheid van de afkomst van den aapmensch. Want uit zijn gedachten alleen zoudt gij nooit de waarheid hebben kunnen opmaken, dat hij de zoon van een mooie Engelsche lady was of dat zijn vader een Engelsch edelman van eerbiedwaardige afkomst was geweest.

Tarzan van de Apen kende zijn afkomst niet. Dat hij John Clayton, Lord Greystoke, was, met een zetel in het Hoogerhuis, wist hij niet en zou hij, als hij het geweten had, niet begrepen hebben.

Ja, Teeka was inderdaad mooi!

Natuurlijk was Kala mooi geweest – een moeder is altijd mooi – maar Teeka was mooi op haar eigen bijzondere manier, een onbeschrijflijke manier, die Tarzan juist op een vage en nog eenigszins onbestemde wijze begon te beseffen.

Jaren lang waren Tarzan en Teeka speelkameraden geweest en Teeka bleef nog steeds speelsch, terwijl de jonge mannetjes van haar eigen leeftijd reeds gemelijk en norsch begonnen te worden.

Aangenomen, dat Tarzan überhaupt aan de zaak dacht, dan redeneerde hij waarschijnlijk, dat zijn toenemende toewijding voor het jonge wijfje makkelijk verklaard kon worden door het feit, dat van de vroegere speelkameraden zij en hij alleen nog maar als van ouds grappen wilden maken.

Maar nu hij vandaag zoo naar haar zat te staren, betrapte hij er zich op, dat hij in het bijzonder op de schoonheid van Teeka's gestalte en trekken lette – iets, dat hij vroeger nooit gedaan had, daar niets van dat alles iets te maken gehad had met Teeka's behendigheid om lenig door de lagere terrassen van het woud te snellen bij het krijgertje of verstoppertje spelen of andere spelletjes, die Tarzan's vruchtbaar brein uitvond.

Tarzan krabbelde op zijn hoofd en streek zijn vingers diep door zijn zwarte haren, die zijn knap jongensgezicht omlijstten – hij krabbelde op zijn hoofd en zuchtte. Teeka's pas ontdekte schoonheid werd even plotseling zijn wanhoop. Hij benijdde haar haar mooie haarvacht, die haar lichaam bedekte. Zijn eigen gladde, bruine huid haatte hij met een haat, die geboren was uit afkeer en minachting. Jaren geleden had hij de hoop gekoesterd, dat hij eenmaal ook bekleed zou zijn met haar zooals zijn broeders en zusters; maar in den laatsten tijd was hij gedwongen dien heerlijken droom op te geven.

En dan waren daar nog Teeka's groote tanden, niet zoo groot als die der mannetjes natuurlijk, maar toch

krachtig en mooi vergeleken bij de zwakke, blanke van Tarzan! En haar vooruitstekende wenkbrauwen en haar breede, platte neus en haar mond! Tarzan had zich dikwijls geoefend om zijn mond tot een kleinen, ronden kring te maken en dan zijn wangen op te blazen, terwijl hij vlug met zijn oogen knipte; maar hij voelde, dat hij dat nooit op zoo'n handige en onweerstaanbare manier zou kunnen als Teeka het kon.

En terwijl hij dien middag vol verbazing en bewondering naar haar keek, kwam een jonge mannetjes-aap, die onder het vochtige tapijt van rottende vegetatie bij de wortels van een boom vlak in de buurt naar voedsel aan het zoeken geweest was, in Teeka's richting aanwaggelen. De andere apen van den troep van Kerchak liepen onverschillig rond of lagen lui in de middaghitte van den evenaarsjungle. Van tijd tot tijd was een hunner vlak bij Teeka gekomen, zonder dat Tarzan er zich iets van aantrok. Wat was dan de reden, dat zijn wenkbrauwen zich fronsden en zijn spieren zich samentrokken, toen hij Taug stil zag staan naast het jonge wijfje en vlak bij haar gaan liggen?

Tarzan had altijd veel voor Taug gevoeld. Van af hun jeugd hadden zij samen gestoeid. Naast elkaar hadden zij vlak naast het water gelegen, hun vlugge, sterke vingers gereed om uit te schieten en Pisah, de visch, te grijpen, wanneer die voorzichtige bewoner van de koele diepten op het lokaas van de

insecten, die Tarzan in het meertje gooide, naar de oppervlakte schoot.

Samen hadden zij Tublat getergd en Numa, den leeuw, geplaagd. Waarom dan moest Tarzan zijn korte nekharen voelen oprijzen, alleen omdat Taug zoo dicht bij Teeka zat?

O, zeker, Taug was niet langer de dartele aap van vroeger. Wanneer zijn spieren zijn reusachtige tanden ontblootten, kon niemand denken, dat hij nog in een even speelsche stemming was als toen hij en Tarzan, zoogenaamd vechtend, over de grasvlakte rolden. De Taug van thans was een groote, gemelijke, sombere, terugstootende aap. Toch hadden hij en Tarzan nooit ruzie gehad.

Gedurende enkele minuten zag de jonge aap-mensch hoe Taug steeds dichtër naar Teeka kwam. Hij zag de ruwe liefkoozing van den grooten poot, die den slanken schouder van het vrouwtje streefde, en dan liet Tarzan van de Apen zich als een kat op den grond glijden en ging naar de twee toe.

Toen hij dichterbij kwam, krulde zijn bovenlip zich tot een grauw en maakte zijn vechttanden zichtbaar, terwijl een diep gegrom uit zijn gewelfde borst òpklonk. Taug keek op en knipte met zijn met bloed doorloopen oogen. Teeka richtte zich half op en keek naar Tarzan. Vermoedde zij de reden van zijn verstoordheid? Wie zal het zeggen? In ieder geval was zij een wijfje en dus stond zij op en krabde Taug achter een van zijn platte, kleine ooren.

Tarzan zag het en op het oogenblik, dat hij het zag, was Teeka niet langer de kleine speelkameraad van een uur te voren; in plaats daarvan was zij een wondermooi wezen geworden – het wondermooiste in de geheele wereld – waarvoor Tarzan ten doode toe zou vechten met Taug of ieder, die hem haar zou durven betwisten.

In gebogen houding, met strakke spieren en een schouder naar den jongen mannetjesaap gekeerd, laveerde Tarzan van de Apen al nader en nader. Zijn gelaat was gedeeltelijk afgewend, maar zijn scherpe oogen hadden geen blik van Taug af, en terwijl hij dichterbij kwam, werd zijn gegrom al dreigender en dieper.

Taug ging met opgestoken haren op zijn achterpooten staan. Zijn vechttanden waren ontbloot. Ook hij laveerde met stijve pooten en gromde.

„Teeka is van Tarzan,” zeide de aapmensch met de diepe keelklanken van de groote anthropoïden.

„Teeka is van Taug,” antwoordde de mensch-aap.

Thaka en Numgo en Ganto, in hun rust gestoord door het gegrom der twee jonge mannetjesapen, keken half apathisch, half belangstellend op. Zij hadden slaap, maar roken een gevecht. Het zou de eentonigheid van het sleurleven, dat zij leidden, breken.

Om Tarzan's schouder hing opgerold zijn lange graslasso en in zijn hand hield hij het jachtmes van den reeds lang dooden vader, dien hij nooit gekend

had. Taug had een grooten eerbied voor het glinsterend stuk scherp metaal, dat de aap-jongen zoo handig wist te gebruiken. Daarmede had hij Tublat, zijn wilden pleegvader, en Bolgani, den gorilla, gedood. Taug wist dat alles en daarom kwam hij voorzichtig naderbij en cirkelde, zoekend naar een opening, om Tarzan heen. De laatste, op zijn hoede, omdat hij zooveel kleiner en van nature niet zoo goed bewapend was, volgde dezelfde taktiek.

Een tijd lang scheen het alsof de twist eindigen zou op dezelfde wijze, waarop de meeste verschillen tusschen leden van den troep bijgelegd werden, en dat een hunner ten slotte onverschillig weg zou loopen. En dat zou ook hoogstwaarschijnlijk het geval geweest zijn, wanneer er een andere *casus belli* geweest was; maar Teeka voelde zich geveleid door de aandacht, die op haar gevestigd werd, en door het feit, dat deze twee jonge mannetjesapen ter wille van haar wilden vechten. Zoo iets was in Teeka's kort leven nog nooit voorgekomen. Zij had andere mannetjes-apen om andere wijfjes zien vechten en diep in haar klein woest hart had zij vurig verlangd naar den dag, dat het junglegras rood gekleurd zou worden door het bloed van een doodelijk gevecht om haar.

Dus ging zij nu op haar hurken zitten en beleedigde haar beide bewonderaars op onpartijdige wijze. Zij schreeuwde hun allerlei schimpscheuten toe over hun lafheid en schold hen uit voor Histah, de slang, en Dango, de hyena. Zij dreigde Mumga te zullen roepen

om hen met haar stok op hun tabberd te komen – Mumga, die zóó oud was, dat zij niet langer kon klimmen, en zoo tandeloos, dat zij gedwongen was haar dieet bijna uitsluitend te beperken tot bananen en larven.

De apen, die naar de ruzie keken, hoorden het en lachten. Taug werd woedend. Hij schoot plotseling op Tarzan toe, maar de aap-jongen sprong handig ter zijde, vermeed hem, keerde zich met de vlugheid van een kat om en sprong weer terug, om handgemeen te worden met den grooten aap. Zijn jachtmes hield hij bij zijn aanval hoog boven zijn hoofd en hij mikte boosaardig op Taug's nek. De aap wendde zich vlug af om den steek van het wapen te ontgaan, zoodat het scherpe mes hem slechts den schouder schramde.

De krachtige straal rood bloed ontrukte Teeka een schellen gil van verrukking. Ha, nu werd het pas de moeite waard! Zij keek om, om te zien of anderen getuigen geweest waren van dit bewijs van haar populariteit. Helena van Troje was nooit trotscher dan Teeka op dat oogenblik was.

Wanneer Teeka niet zoo geheel opgegaan was in haar eigen ijdelheid, zou zij misschien het ritselen in de bladeren van den boom boven haar gehoord hebben – een geritsel, dat niet veroorzaakt werd door den wind, daar er geen wind was. En wanneer zij opgekeken had, zou zij een glanzend lichaam bijna vlak boven zich gezien hebben, welks boosaardige, gele oogen hongerig op haar neer starden, maar Teeka keek niet op.

Na gewond te zijn, had Taug zich grommend teruggetrokken. Tarzan was hem gevolgd, schreeuwde hem beledigingen toe en dreigde hem met zijn mes, dat hij woest heen en weer zwaaide. Teeka kwam, om dichtbij de vechtenden te blijven, van onder den boom vandaan.

De tak boven Teeka boog en zwaaide een beetje door de beweging van het lichaam, dat er zich op uitgestrekt had, om te kunnen loeren. Taug was inmiddels blijven staan en maakte zich voor een nieuwen aanval gereed. Zijn lippen waren bedekt met schuim en speeksel kwijlde uit zijn bek. Hij stond met dreigenden kop en uitgestrekte armen. Wanneer hij zijn krachtige handen maar op die zachte, bruine huid kon krijgen, dan was de overwinning hem. Taug vond Tarzan's manier van vechten unfair. Hij wilde nooit handgemeen worden. In plaats daarvan sprong hij altijd buiten het bereik van Taug's gespierde vingers.

De aap-jongen had, behalve al spelend, zich nooit met een mannetjesaap gemeten, waarom hij er niet zeker van was of het wel veilig zijn zou de kracht van zijn spieren in een strijd op leven en dood op de proef te stellen. Niet dat hij bang was, want Tarzan kende geen vrees. Het instinct van zelfbehoud maakte hem echter voorzichtig – dat was alles. Hij nam slechts risico op zich, wanneer hij dat noodig vond, en dan placht hij nergens voor terug te deinzen.

Zijn eigen methode van vechten scheen hem het

geschiktst toe voor zijn lichaamsbouw en zijn natuurlijke verdedigingsmiddelen. Zijn tanden, hoewel sterk en scherp, waren als aanvalswapenen niets vergeleken bij de machtige vechttanden der anthropoïden. Door juist buiten het bereik van een tegenstander rond te springen kon Tarzan oneindig veel doen met zijn lang, scherp jachtmes en tegelijkertijd vele van de pijnlijke en gevaarlijke wonden vermijden, die hij ongetwijfeld zou oplopen, wanneer hij in de klauwen van een mannetjes-aap viel.

En zoo viel Taug aan en brulde als een mannetjes-aap en danste Tarzan van de Apen om hem heen, terwijl hij zijn vijand nu en dan jungle-gemeenschappen toeschreeuwde en hem nu en dan met zijn mes stak.

Er kwamen oogenblikken van rust in het gevecht, wanneer de twee tegenstanders naar adem stonden te hijgen en hun krachten verzamelden voor een nieuwen aanval. In een van zulke pauzes liet Taug toevallig zijn blik verder dwalen dan zijn vijand. Onmiddellijk veranderde het uiterlijk van den aap geheel en al. De woede daarop maakte plaats voor een uitdrukking van angst.

Met een schreeuw, dien iedere aap herkende, keerde Taug zich om en vluchtte. Het was absoluut onnoodig hem ergens naar te vragen – zijn alarmkreet zeide duidelijk genoeg, dat hun oude vijand in de nabijheid was.

Tarzan vloog weg, om evenals de andere leden van den troep een veilige plek te zoeken, en terwijl hij

dat deed, hoorde hij den schreeuw van een panter en tegelijk den verschrikten kreet van een vrouwtjes-aap. Taug hoorde dien ook, maar hij bleef doorvluchten.

Met den aap-jongen was het echter heel anders. Hij keek om om te zien of een der leden van den troep door het roofdier in gevaar verkeerde, en het schouwspel, dat zijn oogen zagen, vervulde deze met een uitdrukking van angstigen schrik.

Het was Teeka, die, al vluchtend over een kleine open vlakte naar de boomen aan de overzijde, dezen kreet uitstiet; zij werd achtervolgd door Sheeta, den panter, die haar met makkelijke sierlijke sprongen nazette. Sheeta scheen geen haast te hebben. Hij was zeker van zijn buit, want zelfs wanneer de apin eerder bij de boomen was dan hij, dan nog kon zij niet buiten het bereik van zijn klauwen klimmen vóór hij haar te pakken had.

Tarzan zag, dat Teeka sterven moest. Hij riep Taug en den anderen toe Teeka te hulp te snellen en tegelijkertijd vloog hij het roofdier na, terwijl hij, onder het loopen zijn lasso losmaakte. Tarzan wist, dat, wanneer de woede der groote apen eenmaal opgewekt was, geen der junglebewoners, zelfs Numa, de leeuw, niet, er bijzonder op gesteld was zich met hen te meten, en dat, wanneer al degenen van den troep, die toevallig aanwezig waren, zouden aanvallen, Sheeta, de groote kat, ongetwijfeld zijn heil in de vlucht zoeken zou.

Taug hoorde het even goed als de anderen, maar geen enkele dacht er over Tarzan te komen helpen of Teeka te komen redden. Inmiddels verkleinde Sheeta den afstand tusschen zich en zijn buit steeds meer.

De aap-jongen, die den panter nasprong, schreeuwde allerlei dingen naar het wilde dier in de hoop daardoor zijn aandacht af te leiden, totdat de vrouwtjes-aap de veiligheid bereiken kon van de hoogere takken, waarheen Sheeta haar niet zou durven volgen. Hij riep den panter alle schimpscheuten, die hem voor den mond kwamen, toe. Hij daagde hem uit stil te blijven staan en met hem te vechten, doch Sheeta bleef het lekkere hapje, dat nu bijna binnen zijn bereik was, naspringen.

Tarzan was niet verder achter en won steeds meer terrein, doch de afstand was zóó kort, dat hij nauwelijks durfde hopen het verscheurend dier in te halen vóór het Teeka geveld had. In zijn rechterhand zwaaide de jongen onder het loopen zijn graslasso boven zijn hoofd. Hij zag er tegen op te missen, want de afstand was veel grooter dan hij ooit vroeger geworpen had, behalve dan wanneer hij zich geoeffend had. De volle lengte van zijn graslasso scheidde hem van Sheeta en toch kon hij niets anders doen. Het was onmogelijk het roofdier in te halen voor het bij Teeka zijn zou. Hij moest een worp wagen.

En juist op het oogenblik, dat Teeka naar den laagsten tak van een grooten boom greep en Sheeta met een langen sprong haar nasprong, schoot de

graslasso door de lucht en vormde een rechte lijn, terwijl de open lus even boven den woesten kop en de grijpende klauwen zweefde. Dan viel zij neer om den taankleurigen nek en trok Tarzan haar met een vluggen ruk van zijn hand dicht, zich scherp zettend voor den schok, wanneer Sheeta het slap hangend einde zou aantrekken.

Vlak vóór Teeka's glanzenden romp harkten de wreede klauwen de lucht, toen het touw aangetrokken en Sheeta plotseling tot stilstand gebracht werd, zoodat hij achterover op zijn rug tuimelde. Onmiddellijk was Sheeta op – met fonkelende oogen, zwiependen staart en wijd opengesperde muil, waar uit afschuwelijke kreten van woede en teleurstelling opbrulden.

Hij zag den aap-jongen, de oorzaak van zijn mislukking, nauwlijks veertig voet voor zich en Sheeta viel hem aan.

Teeka was nu veilig; Tarzan zag het door een vluggen blik in den boom, dien zij geen oogenblik te vroeg veilig bereikt had, en Sheeta kwam op hem af. Het was nutteloos zijn leven te wagen in een ongelijk gevecht, waarvan geen goeds zou komen; maar kon hij een strijd met de woedende kat ontgaan? En als hij gedwongen werd te vechten, welke kans had hij dan om te blijven leven? Tarzan moest of hij wilde of niet bekennen, dat zijn positie alles behalve benijdbaar was. De boomen waren te ver af dan dat hij hopen kon tijdig de groote kat te ontvluchten. Neen, er bleef

Tarzan niets over dan den afschuwlijken aanval af te wachten. In zijn rechterhand nam hij zijn jachtmes – een klein, nietig ding, vergeleken bij de groote rijen sterke tanden, die in Sheeta's machtige kaken stonden, en de scherpe klauwen in de stevige pooten; maar toch zag de jonge Lord Greystoke den komenden strijd tegemoet met dezelfde moedige berusting, waarmede zijn onbevreesde voorouders de nederlaag en den dood bij Hastings tegemoet gingen.

Van hun veilige plekken in de boomen keken de groote apen; zij schreeuwden Sheeta hun haat en Tarzan hun raad toe, want de voorvaderen van den mensch hebben natuurlijk ook menschelijke trekken. Teeka was bang. Zij riep den mannetjes toe Tarzan te hulp te snellen; maar de mannetjes waren met andere dingen bezig, voornamelijk met het geven van raad en het trekken van leelijke gezichten. In ieder geval was Tarzan geen echte Mangani, waarom zouden zij dus hun leven wagen in een poging om het zijne te redden?

En thans was Sheeta bijna op het lenige, naakte lichaam, maar – het lichaam was er niet. Hoe vlug de groote kat ook zijn mocht, de aap-jongen was nog vlugger. Hij sprong, juist toen de klauwen in zijn vleesch zouden slaan, terzijde en vloog dan, terwijl Sheeta op den grond tuimelde, naar de veiligheid van den dichtst bijstaanden boom.

De panter stond echter onmiddellijk weer op, keerde zich om en vloog zijn prooi na, terwijl de lasso

van den jongen achter hem langs den grond slingerde. Bij het omkeeren om Tarzan te vervolgen was Sheeta om een lage struik gegaan. Dat beteekende niets voor een junglebewoner van de grootte en het gewicht van Sheeta – mits hij geen touw achter zich slepen heeft. Maar Sheeta werd door zoo'n touw gehandicapt en toen hij Tarzan van de Apen nasprong, raakte het touw in de lage struik verward en hield den panter plotseling in zijn vaart tegen; een oogenblik later was Tarzan veilig tusschen de hoogere takken van een kleinen boom, waarin Sheeta hem niet volgen kon.

Hier ging hij zitten en wierp het brullende dier onder hem takjes en scheldwoorden toe. De andere leden van den troep gingen nu ook aan het bombardement deel nemen en gebruikten daarbij al de harde vruchten en doode takken, die binnen hun bereik kwamen, tot Sheeta, tot dolle woede geprikkeld en trekkend aan den graslasso, er ten slotte in slaagde dien kapot te trekken. Een oogenblik bleef de panter van den eenen van zijn beulen naar den anderen kijken, totdat hij zich eindelijk met een laatst woedend gebrul omkeerde en in den jungle wegsloop.

Een half uur later was de troep weer op den grond aan het voedsel zoeken, alsof er niets gebeurd was, dat den eentonigen sleur van hun leven gestoord had. Tarzan had het grootste gedeelte van zijn touw weer terug en was bezig er een nieuwen lus in te maken, terwijl Teeka vlak bij hem zat, blijk-

baar als een bewijs, dat haar keuze gedaan was.

Taug keek gemelijk naar hen. Toen hij eenmaal dichtbij hen kwam, ontblootte Teeka haar tanden en liet Tarzan met een woedend gegrom zijn hoektanden zien; maar Taug lokte geen twist uit. Volgens de gewoonte van zijn soort scheen hij het besluit van het vrouwtje te aanvaarden als een aanwijzing, dat hij in den strijd om haar gunsten overwonnen was.

Later op den dag, toen zijn lasso weer heelemaal gerepareerd was, klom Tarzan weer in de boomen, om naar klein wild te gaan zoeken. Hij had meer vleesch noodig dan zijn makkers, zoodat hij, terwijl zij zich tevreden stelden met vruchten, kruiden en kevers, die makkelijk gevonden konden worden, veel tijd besteedde aan de jacht op kleinere dieren, wier vleesch alleen de behoeften van zijn maag stilde en hem het onderhoud en kracht verschaftte voor de machtige spieren, die zich onder het zachte, gladde weefsel van zijn bruine huid dagelijks meer ontwikkelden.

Taug zag hem weggaan en kwam dan, heel toevallig, steeds dichter en dichter bij Teeka, terwijl hij naar voedsel zocht. Eindelijk was hij nog slechts enkele voeten van haar af en toen hij van terzijde een blik op haar wierp, zag hij, dat zij met welgevallen naar hem keek en dat er in het geheel geen woede op haar gezicht te lezen was.

Taug zette zijn breede borst uit, stapte parmantig rond op zijn korte pooten en maakte vreemde ge-

luiden. Hij trok zijn lippen op en liet zijn tanden zien. Lieve hemel, wat een mooie, groote tanden had hij! Teeka moest het zien of zij wilde of niet. Zij liet ook vol bewondering haar blik rusten op Taug's borstelige, vooruitstekende wenkbrauwen en zijn korten, sterken nek. Wat een prachtige aap was hij toch!

Taug, geveleid door de onverholten bewondering in haar oog, stapte, trotsch en ijdel als een pauw, rond. Ten slotte begon hij in zijn geest zijn activa op te sommen en ging hij deze vergelijken met die van zijn mededinger.

Taug gromde, want er was geen vergelijking mogelijk. Hoe kon iemand zijn prachtige vacht vergelijken met de gladde, onbehaarde huid van Tarzan? Wie kon iets moois zien in den spitsen neus van den Tarmangani, nadat hij Taug's breede neusgaten bewonderd had? En Tarzan's oogen! Afschuwelijke dingen, waarin wit te zien was, en die heelemaal rood omrand waren. Taug wist, dat zijn eigen oogen met bloed doorlopen waren, want hij had ze in verscheidene waterplassen weerkaatst gezien.

De mannetjes-aap kwam dichterbij Teeka en ging ten slotte vlak tegen haar aan op zijn hurken zitten. En toen Tarzan kort daarna van de jacht terugkwam, zag hij Teeka den rug van zijn medeminnaar krabben.

Tarzan voelde een afschuw in zich opkomen. Noch Teeka noch Taug zagen hem, toen hij zich door de boomen naar de open ruimte slingerde. Hij bleef een

oogenblik naar hen kijken; dan keerde hij zich met een spijtigen grijns om en verdween in het labyrint van bebladerde takken en daaromheen gedrapeerd mos, waaruit hij gekomen was.

Tarzan wilde zoover mogelijk van de oorzaak van zijn zielesmart verwijderd zijn. Hij leed de eerste pijnen van teleurgestelde liefde en wist niet precies wat hem eigenlijk scheelde. Hij dacht, dat hij woedend was op Taug, en daarom kon hij niet begrijpen, waarom hij weggelopen was in plaats van den strijd aan te binden met den verwoester van zijn geluk.

Hij dacht ook, dat hij boos was op Teeka; maar toch bleef een visioen van haar vele bekoorlijkheden hem volgen, zoodat hij haar in het licht der liefde slechts zien kon als het meest begeerenswaardige in de wereld.

De aap-jongen snakke naar liefde. Van af zijn prilste jeugd tot aan het tijdstip van haar dood, toen de vergiftigde pijl van Kulonga haar woest hart doorboord had, was Kala voor den Engelschen jongen het eenige voorwerp van liefde geweest, dat hij gekend had.

Op haar woeste, wilde manier had Kala haar aangenomen zoon liefgehad en Tarzan had die liefde beantwoord, ofschoon de uiterlijke bewijzen daarvan niet grooter waren dan men van een ander dier van den jungle verwachten mocht. Eerst toen hij haar niet meer bezat, besepte de jongen hoe diep zijn liefde

geweest was voor zijn moeder, want als zoodanig beschouwde hij haar.

In Teeka had hij de laatste uren een plaatsvervangster voor Kala gezien – iemand om voor te vechten en te jagen – iemand om te liefkoozen; maar thans was zijn droom vernietigd. Iets in zijn borst deed hem pijn. Hij legde zijn hand op zijn hart en vroeg zich af wat er met hem gebeurd was. Op onbestemde wijze schreef hij zijn pijn aan Teeka toe. Hoe meer hij aan Teeka dacht, zooals hij haar het laatst Taug had zien streelen, des te meer deed dat ding in zijn hart pijn.

Tarzan schudde zijn hoofd en gromde; dan slingerde hij verder den jungle in en hoe verder hij trok en hoe meer hij nadacht over het hem aangedane onrecht, des te meer geraakte hij op weg om een verstokt vrouwenhater te worden.

Twee dagen later was hij nog – heel somber en heel ongelukkig – alleen aan het jagen; maar hij was vast besloten nooit meer naar den troep terug te gaan. Hij kon de gedachte Taug en Teeka steeds samen te zien niet verdragen. Terwijl hij zich op een grooten tak slingerde, kwamen Numa de leeuw, en Sabor, de leeuwin, naast elkaar onder hem langs; Sabor drukte zich dicht tegen den leeuw aan en beet hem speels in zijn wang. Het was een halve liefkoozing. Tarzan zuchtte en smeed een noot naar hen.

Later ontmoette hij verscheidene van Kulonga's zwarte krijgers. Hij stond op het punt zijn lus te laten

vallen om de hals van een hunner, die wat bij zijn makkers achtergebleven was, toen zijn aandacht getrokken werd door iets, waarmede de wilden druk bezig waren. Zij bouwden een kooi in het pad en bedekten die met dichtbebladerde takken. Toen zij met hun werk klaar waren, was er zoo goed als niets van te zien.

Tarzan vroeg zich af wat zij daarmede voor hadden en waarom zij, na het gemaakt te hebben, langs het pad in de richting van het dorp teruggingen.

Tarzan was in den laatsten tijd niet bij de zwarten geweest en had vanuit zijn beschermd plekje in de groote boomen, die over hun palissade hingen, niet gekeken naar de bezigheden van zijn vijanden, waartoe de moordenaar van zijn moeder behoord had.

Ofschoon hij hen haatte, vond Tarzan er een groot genoegen in naar hun dagelijksch leven in het dorp te kijken en in het bijzonder naar hun dansen, wanneer de vuren glansden tegen hun naakte lichamen, als zij sprongen en draaiden en huppelden in een zoogenaamden oorlogsdans. In de hoop weer van iets dergelijks getuige te zullen zijn, was hij de krijgers naar hun dorp gevolgd, doch in dat opzicht werd hij teleurgesteld, want er was dien avond geen dans.

In plaats daarvan zag Tarzan, van uit de veilige schuilplaats in zijn boom, kleine groepjes om de vuren zitten praten over de gebeurtenissen van den dag en in de donkere hoeken van het dorp ontdekte hij afzonderlijke paartjes, die lachten en schertsten, en

steeds was van ieder paar een een jonge man en de ander een jonge vrouw.

Tarzan liet zijn hoofd hangen en dacht; en vóór hij dien nacht, makkelijk liggend in een vork van den grooten boom boven het dorp, slapen ging, vervulde Teeka zijn gedachten en daarna vervulde zij zijn droomen – zij en de jonge zwarte mannen, die lachten en schertsten met de jonge zwarte vrouwen.

Taug, alleen op zoek naar voedsel, had zich vrij ver van de rest van den troep verwijderd. Hij liep langzaam langs een olifantenpad, toen hij zag, dat dat door struikgewas afgesloten was. Nu was Taug, nadat hij volwassen geworden was, een zeer kort aangebonden dier. Wanneer hem iets in den weg kwam, wilde hij dat dadelijk door brute kracht verwijderen; zoo rukte hij ook thans, nu hij zijn weg versperd zag, aan de dichtbebladerde takken. Een oogenblik later bevond hij zich in een vreemd leger, waardoor hem iedere vooruitgang onmogelijk gemaakt werd, hoezeer hij ook trachtte zich een weg te banen.

Bijtend en rukkend aan de hinderpaal, werkte Taug zich ten slotte tot een vreeselijke woede op, maar dat hielp hem niets. Ten slotte kwam hij tot de overtuiging, dat hij terug moest gaan. Maar hoe groot was, toen hij dat wilde doen, zijn ergernis bij het zien, dat een andere hinderpaal achter hem naar beneden gevallen was, terwijl hij vocht om die voor

hem te overwinnen. Taug was in de val. Tot zijn krachten uitgeput waren, vocht hij woest om zijn vrijheid; maar het baatte hem niets.

In den ochtend trok een troep zwarten uit het dorp van Mbonga in de richting van de valstrik, die zij den vorigen dag gemaakt hadden, terwijl tusschen de takken der boomen boven hen een naakte jonge reus, nieuwsgierig zooals de meeste wilden, meetrok.

Manu, de kleine aap, krijschte en schold, toen Tarzan langs kwam, en ofschoon hij niet bang was voor de bekende gestalte van den aap-jongen, drukte hij toch het bruine lichaampje van zijn levensgezellin dichter tegen zich aan. Tarzan lachte, toen hij het zag; maar de lach werd onmiddellijk gevolgd door een plotseling betrekken van zijn gezicht en een diepen zucht.

Iets verder stapte een schitterend gevederde vogel rond voor de bewonderende oogen van zijn wijfje met somberder kleuren. Het scheen Tarzan toe alsof alles in den jungle samenspande om hem eraan te herinneren, dat hij Teeka verloren had; toch had hij iederen dag van zijn leven diezelfde dingen gezien, maar er toen geen acht op geslagen.

Toen de zwarten bij de valstrik kwamen, begon Taug als een bezetene te keer te gaan. Hij greep de staven van zijn gevangenis, rukte en schudde daaraan, onderwijl brullend en grommend. De zwarten waren verrukt, want hoewel zij hun kooi niet voor dien behaarden boommensch gebouwd

hadden, waren zij erg ingenomen met hun vangst.

Tarzan spitste zijn ooren, toen hij de stem van een grooten aap hoorde; hij slingerde zich vlug voort totdat hij windafwaarts van de kooi was, en snoof dan naar het reukspoor van den gevangene. Het duurde niet lang of in zijn gevoelige neusgaten drong de welbekende geur, die Tarzan de identiteit van den gevangene even onfeilbaar vertelde als wanneer hij Taug met zijn eigen oogen gezien had. Ja, het was Taug, en hij was alleen.

Tarzan grinnikte toen hij dichterbij kwam, om te zien wat de zwarten met hun gevangene doen zouden. Ongetwijfeld zouden zij hem onmiddellijk doodslaan. Weer grinnikte Tarzan. Nu kon hij Teeka voor zichzelf hebben, daar niemand hem zijn rechten betwisten zou. Terwijl hij keek, zag hij de zwarte krijgers de takken van de kooi wegnemen, er touwen aanbinden en die langs het olifantenpad in de richting van hun dorp trekken.

Tarzan wachtte tot zijn mededinger, die nog aan de tralies van zijn kooi rukte en zijn woede in bedreigingen uitbrulde, uit het gezicht was. Dan keerde hij zich om en slingerde zich vlug voort om den troep en Teeka te zoeken.

Eenmaal onderweg verraste hij Sheeta en de zijnen op een kleine open plek. De groote kat lag languit op den grond uitgestrekt, terwijl zijn wijfje, die één poot over de wilde snuit van haar heer en meester gelegd had, het zachte witte bont aan zijn keel likte.

Tarzan versnelde zijn vaart totdat hij letterlijk door het bosch vloog; het duurde dan ook niet lang of hij was bij den troep. Hij zag hen vóór zij hem zagen, want van alle junglebewoners bewoog geen zich stiller voort dan Tarzan van de Apen. Hij zag Kamma en haar man naast elkaar voedsel zoeken; hun behaarde lichamen waren tegen elkaar aan. En hij zag Teeka alleen voedsel zoeken. Niet lang zou zij dat nog alleen doen, dacht Tarzan, terwijl hij tusschen hen in sprong.

Verschrikt vlogen zij onder het uitstooten van grommende kreten op hem af, want Tarzan had hen verrast; maar niet alleen door schrik waren de opstaande nekharen te verklaren, welke nog lang nadat zij gezien hadden wie hij was, die houding bleven aannemen.

Tarzan merkte dit op, zooals hij het vroeger al verscheidene malen opgemerkt had – dat zijn plotselinge komst onder hen hen lang zenuwachtig maakte en dat zij het allen zonder uitzondering noodzakelijk achtten zich te vergewissen, dat hij Tarzan was, door wel twaalf maal aan hem te ruiken voor zij weer kalm werden.

Zich een weg door hen heen banend, ging hij naar Teeka toe; maar toen hij dicht bij haar kwam, trok zij zich terug.

„Teeka,” zeide hij, „ik ben het, Tarzan. Je behoort Tarzan toe. Ik ben voor jou gekomen.”

De apin kwam nu dichtter bij en keek hem voor-

zichtig aan. Ten slotte rook zij aan hem, als wilde zij nog meer zekerheid krijgen.

„Waar is Taug?” vroeg zij.

„De Gomangani hebben hem,” antwoordde Tarzan.

„Zij zullen hem dooden.”

Tarzan zag, toen hij haar Taug's lot vertelde, een melancholieke en verdrietige uitdrukking in de oogen der apin; maar zij kwam vlak bij hem en vlijde zich tegen hem aan en Tarzan, Lord Greystoke, sloeg zijn arm om haar heen.

Terwijl hij dat deed, zag hij, tot zijn schrik, hoe vreemd die gladde, bruine arm afstak tegen de zwarte, behaarde vacht van zijn geliefde. Hij dacht aan den poot van Sheeta's wijfje over Sheeta's gezicht – daar heelemaal geen contrast. Hij dacht aan den kleinen Manu, die zijn vrouwtje tegen zich aan drukte, en hoe zij bij elkander schenen te behooren. Zelfs de trotsche mannetjesvogel met zijn schitterende pluimage geleek veel op zijn wijfje met haar somberder kleuren, terwijl Numa op zijn ruige manen na bijna het evenbeeld was van Sabor, de leeuwin. De mannetjes en wijfjes verschilden, dat was niet tegen te spreken, maar niet met zulke verschillen als er tusschen Tarzan en Teeka bestonden.

Tarzan was perplex. Er haperde iets. Zijn arm viel van Teeka's schouder. Heel langzaam ging hij van haar weg. Zij keek van terzijde naar hem. Tarzan richtte zich in zijn volle lengte op en sloeg met zijn vuisten op zijn borst. Hij hief zijn hoofd hemelwaarts

en opende zijn mond. Van uit de diepten van zijn longen klonk een woeste, wilde kreet van den overwinnenden mannetjesaap op. De troep keek hem nieuwsgierig aan. Hij had niets gedood en er was geen enkele tegenstander, die door den woesten kreet tot dolheid geprikkeld moest worden. Neen, er was geen enkele aanleiding voor, en zij gingen dan ook kalm voort met voedsel zoeken, hem echter steeds in het oog houdend, bang als zij waren, dat hij plotseling dol zou worden.

Terwijl zij naar hem keken, zagen zij hem in den dichtstbijzijnden boom springen en uit het gezicht verdwijnen. Dan vergaten zij hem, zelfs Teeka.

Mbonga's zwarte krijgers, die onder hun zwaar werk zweetten en dikwijls rustten, kwamen slechts langzaam vooruit. Steeds door gromde en brulde het woeste dier in zijn primitieve kooi, wanneer zij hem voortbewogen. Hij sloeg op de tralies en kwijlde uit zijn bek. Zijn neus was afzichtelijk.

Zij hadden hun tocht bijna achter den rug en rustten voor de laatste maal uit alvorens naar de open plek te gaan, waarin hun dorp lag. Een paar minuten later zouden zij uit het bosch geweest zijn en dan zou waarschijnlijk niet zijn gebeurd wat thans gebeurde.

Een zwijgende gestalte bewoog zich door de boomen boven hen. Scherpe oogen namen de kooi op

en telden het aantal krijgers. Een vermetel brein berekende de kansen op succes, wanneer een zeker plan tot uitvoering mocht komen.

Tarzan zag de zwarten lui in de schaduw liggen. Zij waren uitgeput. Verscheidene hunner sliepen reeds. Hij sloop naderbij en bleef vlak boven hen staan. Geen blad ritselde bij zijn voorzichtig sluipen. Hij wachtte met het eindelooze geduld van roofdieren. Nu waren nog slechts twee krijgers wakker en een daarvan knikkebolde al.

Tarzan van de Apen richtte zich op en terwijl hij dat deed, stond de neger, die niet sliep, op en ging naar den achterkant van de kooi. De aap-jongen volgde hem boven zijn hoofd. Taug zag den krijger en stiet een dof gegrom uit. Tarzan was bang, dat de anthropoïde de slapenden wakker zou maken.

Met een gefluister, dat onhoorbaar was voor de ooren van den neger, fluisterde Tarzan Taug's naam en beval hem stil te zijn. Het gegrom van Taug hield op.

De zwarte was nu aan den achterkant van de kooi en onderzocht de sloten van de deur; terwijl hij daar zoo gebukt stond, liet het dier boven hem zich midden op zijn rug vallen. Stalen vingers omsloten zijn keel, en verstikten den kreet, die naar de lippen van den verschrikten man sprong. Sterke tanden boorden zich in zijn schouders en gespierde beenen kromden zich om zijn romp.

De zwarte trachtte in zijn angst het zwijgende ding,

dat zich aan hem vastklampte, van zich af te schudden. Hij liet zich op den grond vallen en omrollen, maar toch klemden die sterke vingers zich vaster om zijn nek in hun doodelijke greep.

De mond van den neger ging wijd open staan; zijn gezwollen tong stak uit, zijn oogen puilden uit hun kassen; doch de meedoogenlooze vingers vermeerderden slechts hun druk.

Taug was een stille getuige van den strijd. In zijn woest, klein brein vroeg hij zich ongetwijfeld af wat Tarzan ertoe aangedreven had om den zwarte aan te vallen. Taug had zijn laatste gevecht met den aapjongen niet vergeten en evenmin de oorzaak. Nu zag hij het lichaam van den Gomangani plotseling slap worden. Een krampachtige trekking en de man bleef stil liggen.

Tarzan vloog naar de deur van de kooi. Met vlugge, lenige vingers maakte hij de touwen, die de deur op haar plaats hielden, los. Taug kon slechts toekijken – hij kon niet helpen. Dan schoof Tarzan de deur een paar voet op zijde en kroop Taug naar buiten. De aap zou zich op de zwarten hebben willen werpen, om zijn lang opgekropte woede aan hen te koelen, maar Tarzan stond dat niet toe.

In plaats daarvan sleepte hij het lijk van den neger in de kooi en zette het tegen de tralies. Dan schoof hij de deur weer op haar plaats en maakte de touwen vast, zooals zij geweest waren.

Een gelukkige glimlach speelde om zijn gezicht,

terwijl hij aan het werk was, want een van zijn voornaamste vermaken was het plagen van de zwarten uit Mbonga's dorp. Hij kon zich hun schrik voorstellen, wanneer zij wakker werden en het lijk van hun kameraad zagen in de kooi, waarin nog zoo kort geleden de groote aap gevangen gezeten had.

Tarzan en Taug klommen samen in de boomen; de ruige vacht van den woesten aap schuurde tegen de onbehaarde huid van den Engelschen lord, toen zij naast elkaar door den jungle trokken.

„Ga naar Teeka terug,” zeide Tarzan. „Zij is de jouwe. Tarzan wil haar niet hebben.”

„Heeft Tarzan een ander wijfje gevonden?” vroeg Taug.

De aap-jongen haalde zijn schouders op.

„Voor den Gomangani is er een andere Gomangani”, zeide hij, „voor Numa, den leeuw, is Sabor, de leeuwin er; voor Sheeta is er een wijfje van zijn eigen soort; voor Bara de hinde; voor Manu zijn klein vrouwtje; voor alle dieren en alle vogels in den jungle is er een wijfje. Slechts voor Tarzan van de Apen is er geen. Taug is een aap, Teeka is een apin. Ga terug naar Teeka. Tarzan is een mensch. Tarzan zal alleen gaan.”